NAFÎ’ MEVLÂ İBN-İ ÖMER

Medine-i münevverede Tabiîn devrinin meşhûr âlimlerinden. Künyesi, Ebû Abdullah’dır. Doğum târihi kesin olarak bilinmemektedir. 117 (m. 735) senesinde vefât etti. Aslen Deylem’lidir. Abdullah İbn-i Ömer’in (radıyallahü anh) âzâdlısıdır. Otuz yıl ona hizmet etmiştir. İbn-i Ömer onu, katıldığı muharebelerden birisinde esîr etmiştir. Medîne-i münevverede yetişip, büyümüştür. Fıkıh ve hadîs ilimlerinde söz sahibi idi. Çok hadîs-i şerîf rivâyet etmiştir. Hadîs ilminde sika (güvenilir) bir âlimdir. Kendisi, Abdullah bin Ömer’in oğlu Sâlim bin Abdullah hayatta iken fetvâ vermezdi. Abdullah İbni Ömer, Ebû Hüreyre, Ebû Lübâbe bin Abdülmünzir, Ebû Sâîd el-Hudrî, Hazreti Âişe, Ümmü Seleme, İbn-i Ömer’in çocukları ve daha bir çoklarından (r.anhüm) rivâyette bulunmuştur. Kendisinden de, oğulları Ebû Ömer, Ömer ve Abdullah, Abdullah bin Dinar, Sâlih bin Keysân, İbn-i Şihâb ez-Zührî gibi âlimler rivâyette bulunmuşlardır. Rivâyet ettiğ, ihadîs-i şerîfler meşhûr altı hadîs-i şerîf kitabında mevcûttur. Nâfi’ hazretleri, Mısırlılara, Sünnet-i seniyyeyi öğretmesi için, Ömer bin Abdülazîz (radıyallahü anh) tarafından gönderilmiştir.

Âlimlerin hakkında buyurdukları: İmâm-ı Mâlik (radıyallahü anh): “Nâfi’nin Abdullah İbn-i Ömer’den rivâyeti bana kâfi gelirdi. Ayrıca onu başkasından da işitmek ihtiyâcını hissetmezdim. Ben küçük iken yanımda bir çocukla beraber, Nâfi’e giderdim. O, bana hadîs-i şerîf söylerdi. Kendisi, sabah namazından sonra mescidde kalır, güneş doğunca kalkıp giderdi.”

Ahmed bin Sâlih el-Mısrî: “Nâfi’, tanınmış, büyük bir hadîs-i şerîf hafızı idi. Medîne-i münevvereliler O’nu İkrime’den daha önce kabûl ederlerdi.”

El-Halîlî: “Nâfi’nin rivâyeti sahih ve hatasızdır. O, herkesin kabûl ettiği bir kimsedir.” Rivâyet ettiği hadîs-i şerîflerden ba’zıları:

“Her kim Allaha ve âhıret gününe îmân ederse, komşusuna iyilik etsin! Her kim Allaha ve âhıret gününe îmân ederse, misâfirine ikramda bulunsun! Her kim Allaha ve âhıret gününe îmân ederse, ya hayır söylesin veya sussun.”

“Kimin canı bir şey arzu eder ve kendi arzusuna aldırış etmeyerek başkasını kendi üzerine tercih ederse, Allahü teâlâ O’nu mağfiret eder (affeder).”

¾¾¾¾¾¾¾¾¾¾¾¾¾¾¾¾¾¾¾¾¾¾¾

1) El-A’lâm cild-8, sh. 5

2) Tehzîb-üt-tehzîb cild-10, sh. 412

3) Vefeyât-ül-a’yân cild-5, sh. 367

4) Şezerât-üz-zeheb cild-1, sh. 145

5) Tezkiret-ül-huffâz cild-1, sh. 99

6) Tehzîb-ül-esmâ ve’l-luga cild-2, sh. 123